

εἶδεν ὁ Ριχάρδος ὅτι οἱ τροπαιοῦχοι αὐτοὶ πολεμισταὶ ἦσαν ὄχι ἄνδρες ἀλλὰ γυναῖκες, καὶ γυναῖκες νέαι μάλιστα, καὶ ἀγρίας ὠραιότητος οὐχὶ εὐκαταφρονήτου· ἐλθοῦσαι δὲ πρὸς τοὺς πάλους, ἔλυσαν, μετὰ μεγίστων χαρᾶς ἐνδείξεων, τὰ δευτῆρά τῶν αἰχμαλώτων, οἵτινες προφανῶς ἦσαν συμπατριῶταί των. Μία δὲ ἐξ αὐτῶν, ἣτις ἐφάνετο ὡς ἀρχηγὸς τῶν ἄλλων, ἦλθε νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ τὸν Ριχάρδον· ἀλλ' ἐμείνεν ἐκθαμβὸς ἐμπρὸς αὐτοῦ, ἤρχιζε νὰ στρέφεται περὶ αὐτὸν, καὶ νὰ τὸν ἐξετάζῃ μὲ τὸ αὐτὸ ἐκπεκληγμένον βλέμμα, μεθ' οὗ βλέπει ἡ ὄρνις ἐκφυλον νεοσσὸν γηρὸς, ὅστις ὑποβολιμαίως ἠθέλε βλαστήσει ἐκ τῶν ὠῶν τῆς. Περὶ αὐτὸν ἐσχηματίσθη ἀμέσως πολυάνθρωπος συνάθροις, καὶ λαλιὰ πολλὴ καὶ βαγδαία διηγήθη μετὰ αὐτῶν, ἀποτέλεσμα δ' αὐτῆς ἦν ὅτι τοῦ Ριχάρδου αἱ ἀλύτεις ἐλύθησαν μὲν ἀπὸ τὸν πάλον, ὄχι ὁμοίως καὶ ἀπὸ τὰς χεῖράς του, καὶ ἐνῶ ὅλοι οἱ λοιποὶ ἠλευθερώθησαν, αὐτὸς μόνος ἀπήχθη δέσμιος. Ἐρωτήσας δὲ ὁ Ριχάρδος τὸν σοφὸν σύνδουλόν του νὰ τῷ ἐξηγήσῃ ποῦ ἀπάγεται, ἔμαθε παρ' αὐτοῦ, ὅτι φέρεται εἰς Δαωμένην, ἣς ὁ στρατὸς εἶχε κυριεύσει τὴν Ἀσσαθείαν, καὶ λεηλατήσῃ αὐτήν, μὴ ἔχων ὅμως δύναμιν ἀρκετὴν ὅπως τὴν διατηρήσῃ, ἀπέρχεται. Ὅτι δὲ, ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν τῶν νικητῶν, θέλει μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀσσαθείων αἰχμαλώτων πωληθῆ εἰς τοὺς ὑπερηνγρίτας Σακατοῦς, φυλὴν τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς, μεθ' ἣς οἱ Δαωμένοι ἔχουσι ἐμπορικὰς σχέσεις.

Εἰς τὴν ἐξηγήσειν ταύτην ψυχρὸς ἰδρῶς τὸν περιέχουσαν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἀλλὰ τί ἐδύνατο ἄλλο εἶμῃ ν' ἀκολουθήσῃ, οὐδὲ κἄν ἐν μαχαιρίδιον δὲν τῷ ἀφῆκαν οἱ ἄγριοι διὰ νὰ φονευθῆ, ἂν εἶχεν ὄρεξιν. Ἠκολούθησε λοιπὸν ἐκπληττόμενος δι' ὅ,τι τῷ συνέβαινε, αἰσχυρόμενος ὅτι ἄνδρα αὐτὸν, καὶ ἀξιώσεις ἀνδρείας ἔχοντα, τὸν ἀπήγον γυναῖκες αἰχμάλωτον, καὶ συνομολογῶν μετὰ πείσματος, ὅτι τῶν διΐσχυρισμῶν τῆς Λουκίας, οὗς αὐτὸς ἀπεκάλει ἀτόπους παραδοξολογίας, καὶ αἵτινες ἐπέφερον καὶ τὸ συμβάν τῆς μονομαχίας του, ἐλάμβανεν ἀνέλπιστον τὴν ἀπόδειξιν. Νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ ὅτι αἱ γυναῖκες αὗται, κυροῦσαι ὅσα ἐφεῦρον οἱ μῦθοι ποτέ, καὶ ὅσα ὑμνήσαν ποιητῶν φαντασίαι, ἐπολέμησαν ὡς ἄνδρες καὶ ὑπὲρ ἄνδρας, τῷ ἦτον ἀδύνατον, διότι ἦτον μάρτυς τῶν κατορθωμάτων των. Ἠλπίζεν ὁμοίως ὅτι θέλει ἐλλείπει ἀπὸ αὐτὰς ἡ τάξις καὶ ἡ ἐντονος ἐπαγρύπνησις, καὶ ὅτι ἀπὸ τινος ἀμέλειαν αὐτῶν ὠφελοῦμενος θέλει μέχρι τέλους δυνηθῆ νὰ ταῖς διαφύγῃ. Ἀλλὰ μάλιστα ἠλπίζε, καὶ ὁ θαυμασμὸς του ἐκορυφώθη, ὅταν παρετήρησε τὸ γυναικεῖον τοῦτο τάγμα δυνάμενον, κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐπείθειαν, νὰ χρησιμεύσῃ εἰς πολλοὺς εὐρωπαϊκοὺς στρατοὺς ὡς ὑπόδειγμα, καὶ εἶδε τὰς γενναίας στρατιώτιδας προθυμῶς, ἀγογγύστως καὶ ἀκριβῶς πειθαρχούσας εἰς τὴν ἀρχηγὸν αὐτῶν, ἣτις ἐκαλεῖτο Καλμίνα καὶ ἦτον ἡ ὠραιότερα μετὰ αὐτῶν.

Οὕτως ὠδηγήθη εἰς τὴν πόλιν Ἀβομήν, πρωτεύουσαν τῆς Δαωμένης, καὶ ἐπὶ γεφύρας διαβὰς τὴν μεγάλην τάφρον αὐτῆς, παρουσιάσθη εἰς τὸν βασιλέα, ὅστις ἡμίγυμνος ἀνεκάθητο εἰς δέρματα καρδάλεων,

ἔχων ἐκατέρωθεν ὡς φρουροὺς ἰσταμένας ἀνά τρεῖς λογχοφόρους γυναῖκας, πολεμικωτάτην ἐχούσας τὴν ὄψιν. Ὁ βασιλεὺς τὸν ἐθεώρησε μετ' ἐκφράτους μεγίστης εὐαρεσκείας, εἶπεν εἰς τὴν ἀναρθρον ἑλθόντων του, ὅτι οἱ Σακατοῦ θέλουσι δώσει τοῦλάχιστον τριπλὴν τιμὴν δι' αὐτὸν, καὶ καλέσας τὴν Καλμίνα, τὴν διέταξε νὰ τὸν φυλάττῃ αὐστηρῶς. Τότε λόχος γυναικῶν, ὀδηγούμενος ὑπ' αὐτῆς, τὸν παρέλαβον καὶ τὸν κατέκλεισαν εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν, εἰς ἣς τὴν θύραν καὶ τὴν αὐλὴν ἐτάχθη ἰσχυρὰ φρουρὰ γυναικῶν, ἐν ᾗ εἰς ὁμαίτιον, ἀπέναντι τοῦ μόνου παραθύρου, κατόκησεν, ὅπως ἐπιτηρῆ ἀγρύπνως τὸν πολύτιμον αἰχμάλωτον, ἡ Καλμίνα.

Εἰς τὴν φυλακὴν του ὁ Ριχάρδος παρεδόθη εἰς Ολιβεροῦς στοχατοῦς, εἰς τελείαν ἀπελπισίαν. Μυριάκις μετενόει ὅτι, ὅταν τὰ κύματα ἠθέλησαν νὰ τὸν καταπίωσι, ἠγωνίσθη ὅπως τοῖς διαφύγῃ. Ἴδου ἤδη αὐτὸς αἰχμάλωτος βαρβάρων, μέλλον νὰ πωληθῆ εἰς τοὺς ἄγριους τῶν ἐνδον ἐρήμων, ὅπου ἡ τύχη του ἠθέλεν εἶσθαι χειρῶν χιλίων θανάτων. Καὶ οὐδεμίαν ἐλπίδα νὰ ἴδῃ πλέον τὴν προσφιλεῖ του πατρίδα, καὶ ὅτους ἐν αὐτῇ ἠγάπα οὐδεμίαν διαφυγῆ! Νὰ θραύσῃ τὰ δευτῆρά του, καὶ διασχίζων, δι' ὀπλισμένης χειρὸς, τοὺς δεσμοφύλακας του νὰ σωθῆ, δὲν ἐδύνατο οὐδὲ νὰ τὸ φαντασθῆ κἄν. Πρῶτον, ὄπλον δὲν εἶχε, δεύτε-

ρον δὲ, τὰς δεσμοφύλακας αὐτὰς, ὅσον γυναῖκες καὶ ἂν ἦσαν, τὰς εἶδε πολεμούσας, τὰς ἐβλεπε καθ' ἡμέραν στρατιωτικῶς ἀσκουμένας, καὶ ἐθεώρει ἤδη ἀνωτέρας κατὰ τὰ πολεμικὰ προτερήματα τῶν ἀνδρειοτέρων ἀνδρῶν. Νὰ δελεάσῃ αὐτὰς, ὡς πολλοὶ κολλάκις τῶν δεσμίων κατώρθωσαν, ἀδύνατον, διότι ὅσα χρήματα